

Griffienummer : 2012/ 143P
Parketnr. : 66.97.115-2011 + 66.RW102200-11

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 12 JUNI 2012

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN

te _____, bakker, geboren te _____ op _____, wonende te _____, Turkse nationaliteit.

VERDACHT VAN :

Nopens de stedenbouwkundige inbreuken GE 66. 97.115/2011

Op het perceel _____, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____ geboren te _____ op _____

A.

1.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-7° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____ geboren te _____ op _____ wonende te _____

In een gebouw het aantal woonegelegenheden te hebben gewijzigd die bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande,

ongeacht of het gaat om een eengezinswoning een etagewoning, een flatgebouw een studie of een al dan niet gemeubileerde kamer (art 99 1-7°)

Meer bepaald: door de gelijkvloerse handelsruimte te hebben ingericht als bijkomende woonegelegenheid (stuk 1)

Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Te op niet nader bepaald tijdstip, minstens sedert **06.04.2007 (OK1 - stuk 6) tot 01.09.2009 te hebben uitgevoerd**

2.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.7° (het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Meer bepaald: door de gelijkvloerse handelsruimte te hebben ingericht als bijkomende woonegelegenheid (stuk 1)

Te sedert **01.09.2009 tot 01.01.2011 (datum aanvang verhuur, OK 2 – stuk 34) te hebben uitgevoerd.**

B.

1.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen te dd. (2006/40039) bij het

bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen
namelijk:

Meer bepaald:

het raam in de achtergevel van de eerste verdieping is groter uitgevoerd dan vergund (stuk 57)

in de voorgevel werd het raam op de gelijkvloerse verdieping vervangen door een raam tot op de grond met een geïntegreerde deur (stuk 57)

Te : op niet nader bepaald tijdstip, minstens sedert 06.04.2007 (OK1 - stuk 6) tot 01.09.2009 te hebben uitgevoerd.

Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.7° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

2.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.7° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hiernavermelde handelingen die een inbreuk zijn op de bouw- of verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996

namelijk:

1. het raam in de achtergevel van de eerste verdieping is groter uitgevoerd dan vergund (stuk 57)

2. in de voorgevel werd het raam op de gelijkvloerse verdieping vervangen door een raam tot op de grond met een geïntegreerde deur (stuk 57)

Te : van 01.09.2009 tot 08.03.2010 te hebben uitgevoerd (datum vaststellingen – stuk 57)

Nopens de inbreuken op de Vlaamse Wooncode (GE 66.RW.102200/11)

C:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20§1 en 114 § 1 en 4 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19 augustus 1997), als verhuurder een woning die niet voldoet aan de vereisten van art 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning.(art 20-§ 1 al 1)

namelijk: de woning gelegen op de gelijkvloerse verdieping te

ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan , geboren te
op , wonende te
te hebben verhuurd aan
en

Te van 01.01.2011 (OK 2 – stuk 34) tot 05.11.2011 (OK 1 -
stuk 69)

VERMOGENSVOORDEEL : Art. 42, 3° en/of 43 bis Sw.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 5.000 EUR

zijnde de op grond van de weerhouden feiten A1,2 en C geraamde opbrengst van de vervolgte misdrijven waarbij de vermogensvoordelen rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen

Berekening:

Aanvang huur van 01.01.2011 (OK 2 stuk 34) tot 05.11.2011 (OK 1 – stuk 69): 10 maand aan 500 EUR/maand = 5.000 EUR

DE PROCEDURE

1. Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld mevrouw , teneinde de beklaagde bij te staan voor de vertaling van de gezegden van de Nederlandse taal in de Turkse taal en vice versa en die de door de wet voorziene eed heeft afgelegd.

2. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd op 29 maart 2012 overgeschreven op het hypotheekkantoor te Gent. Deze dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de terlasteleggingen en identificeert de eigenaars ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek. De strafvordering is ontvankelijk

(art. 6.2.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening – VCRO en art. 20ter Vlaamse Wooncode).

De beklagde werd rechtsgeldig gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van de 21ste kamer van deze rechtbank op 17 april 2012.

3. De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 17 april 2012:

- de middelen en conclusies van de EISERES TOT HERSTEL : de Vlaamse Wooninspecteur, met zetel te 9000 Gent, Gebr. Van Eyckstraat 4-6 , in zijn eis tegen de beklagde, voorgedragen door meester Pieter Van Assche in plaats van meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat te 9000 Gent, Kon. Albertlaan128, die haar ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door mevrouw C. Blomme, substituut-procureur des Konings;
- bijgestaan door meester Valery Saveyn, advocaat te 9890 Gavere, Baaigemstraat 4.

STRAFRECHTELIJK

De tenlasteleggingen

4. De beklagde is eigenaar van een woning te

Volgens het gewestplan " " en " " (KB van 14 september 1977) ligt het perceel in woongebied.

Op 21 februari 2011 stelde een controleur van de stedelijke afdeling Bouwtoezicht vast dat de gelijkvloerse handelsruimte werd ingericht en verhuurd als bijkomende woongelegenheden.

De beklagde baatte in het verleden een handelszaak uit op het gelijkvloers. Toen deze zaak failliet ging kwam de benedenverdieping leeg te staan. Omdat hij geen inkomen meer had besloot hij de benedenverdieping om te bouwen met de bedoeling deze te kunnen verhuren.

De beklaagde verklaarde sedert 2006 enkele werken te hebben uitgevoerd met de bedoeling zijn woning in 2 te delen. Daartoe ondertekende hij op 17.08.2005 met een architectenovereenkomst. Hierop volgden diverse aanvragen voor het verbouwen van de woning dewelke geweigerd werden.

De aanvraag van september 2005 voor verbouwing werd geweigerd. Op 24.05.2006 werd een regularisatievergunning met voorwaarden verleend. Een nieuwe regularisatieaanvraag van 08.07.2010 werd geweigerd op 15.09.2010.

Een nieuwe regularisatieaanvraag van 20.10.2010 werd geweigerd op 13.01.2011.

Op 30.06.2011 werd een nieuwe regularisatievergunning verleend.

Tijdens de procedures van regularisatieaanvragen heeft de beklaagde diverse werken aangevat zonder vergunning. Zo werd de veranda met de handelszaak verbonden door een deur, de trapopening naar de eerste verdieping was aanwezig maar voorlopig dichtgemaakt met een houten plaat. De handelszaak werd in 2 lokalen opgedeeld door een dubbele deur in glas. Het raam op de 1ste verdieping werd groter uitgevoerd dan vergund. Het raam in de voorgevel op de gelijkvloerse verdieping werd vervangen door een raam tot op de grond met geïntegreerde inkomdeur.

De bouwinspectie stelde vast dat deze verbouwing op een zeer gebrekkige wijze gebeurde.

De beklaagde verklaarde dat hij de woning sedert maart 2011 verhuurde aan 500 EUR per maand.

Op 30.06.2011 werd uiteindelijk een regularisatievergunning onder voorwaarden verleend.

Aangezien uit het onderzoek bleek dat de gelijkvloerse verdieping verhuurd was en de verbouwing gebrekkig werd uitgevoerd, voerde de wooninspectie eveneens een controle uit.

Uit het verhoor van de huurder bleek dat men daar woont sedert begin 2011 en een huur betaalt van 500 EUR. Er woont een gezin met 4 kinderen.

De huur wordt cash aan de beklaagde betaald zonder dat er betalingsbewijzen worden overhandigd.

De huurder klaagt over het feit dat de woning te klein is en dat er geen verwarming is.

De woning kreeg 102 strafpunten van de wooninspecteur en was onbewoonbaar.

Er werd onder andere vastgesteld dat de ramen niet goed afgewerkt waren en grote openingen vertoonden. Het schrijnwerk was verweerd. De woning beschikte niet over een degelijk bad of douche met toevoer van warm en koud water. Het toilet stond in contact met de kook- of woonfunctie. Er was geen voorziening voor aangepaste energietoevoer. De woonkamer en

keuken hadden een vast raam en konden niet verlucht worden. Het toilet was niet voorzien van enige verluchting.

Op 26.10.2011 verklaarde de beklaagde dat het gezin er nog steeds woont. Hij verklaarde tevens aan de herstellvordering te zullen voldoen op het ogenblik dat de huurders uit de woning vertrekken.

5. De wooninspecteur vorderde op 3 oktober 2011 als herstel ofwel de woning een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, ofwel het pand te slopen, tenzij dit verboden is.

6. De rechtbank acht de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1, B.2 en C bewezen.

De straftoemeting

7. De feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, de zwaarste.

8. Krachtens artikel 6.1.1. VCRO kunnen de feiten onder A en B worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 tot 400.000 EUR of met één van die straffen alleen in hoofde van een natuurlijke persoon, en, ingevolge art. 7bis en 41bis §1 Strafwetboek met een geldboete van 500 tot 800.000 EUR in hoofde van de rechtspersoon.

9. Krachtens art. 20 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode kunnen de bewezen verklaarde feiten worden bestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 EUR.

10. De Vlaamse Wooncode beoogt uitvoering te geven aan het fundamenteel recht op menswaardig wonen (art. 4 Wooncode).

Artikel 23 van de Belgische Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft een menswaardig leven te leiden en dat de wet of het decreet daartoe, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten waarborgt. Die rechten omvatten o.m. het recht op een behoorlijke huisvesting.

De overheid doet belangrijke inspanningen om dit recht te waarborgen o.m. door sociale huisvesting te organiseren, door minimumkwaliteitseisen voor

woningen te bepalen en een wooninspectie op te richten... Grote bedragen gemeenschapsgelden worden daartoe geïnvesteerd.

Van diegene die met winstoogmerk huizen verhuurt, mag verwacht worden dat ook hij inspanningen levert en zich minstens aan de opgelegde kwaliteitsnormen houdt. Zo niet wordt het fundamenteel recht op een behoorlijke huisvesting aangetast, komen mogelijk mensenlevens in gevaar (CO-intoxicatie, elektrocutie) en wordt de gezondheid van doorgaans maatschappelijk kwetsbare huurders schade toegebracht.

De beklagde dient te beseffen dat hij bij het verhuren niet alleen de lusten maar ook de lasten moet dragen en zijn verantwoordelijkheid moet nemen.

De beklagde heeft ook het eigen belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

Bij het bepalen van de straf houdt de rechtbank rekening met het strafverleden van de beklagde.

Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het financiële motief dat aan de misdrijven ten grondslag ligt.

De op te leggen geldboete moet ook duidelijk maken dat de naleving van de Wooncode en de stedenbouwwegels ernstig genomen moeten worden; dat de beklagde zich niet ongestraft boven de wet kan stellen en niet enkel de baten maar ook de lasten van zijn activiteiten moet dragen.

Een geldboete moet ook van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.

Bovendien moet rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete aan het beoogde preventieve en repressieve doel tegemoet komt.

De gevangenisstraf kan met uitstel worden verleend. De beklagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Dit zal gelden als laatste waarschuwing voor de toekomst.

Nu de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met één of meer straffen van meer dan vijf jaar kan de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Verbeurdverklaring vermogensvoordelen

11. Het openbaar ministerie vordert eveneens de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel en begroot dit op 5.000 euro.

Dit bedrag werd door het openbaar ministerie begroot op basis van de huurprijs van de bijkomende woning.

Overeenkomstig art. 42, 3° Sw. kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurdverklaard.

De rechtbank is van oordeel dat het principieel niet kan aanvaard worden dat veroordeelden in het bezit gelaten worden van de voordelen of winsten die zij uit een misdrijf haalden. Misdrijven piegen mag immers niet lonend zijn. Dit zou een verkeerd signaal zijn ten aanzien van burgers en bedrijven die wel de wet naleven, correct handelen en daartoe inspanningen en investeringen doen. Het zou dus ook de geloofwaardigheid van, en het vertrouwen in de overheid ondermijnen.

BURGERRECHTELIJK

De herstellvordering

12. Op 14 mei 2011 is het decreet van 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen in werking getreden. Het decreet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 mei 2011 en is overeenkomstig art. 79 (met uitzondering van voor deze zaak niet relevante bepalingen) in werking getreden op de tiende dag na de bekendmaking, dit is dus op 14 mei 2011.

13. Artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode bepaalt thans dat de rechter, naast de straf, de overtreder kan bevelen om werken uit te voeren om de woning te laten voldoen aan de vereisten van artikel 5.

Als de rechtbank vaststelt dat de woning niet in aanmerking komt voor werkzaamheden, of dat het gaat om een goed als vermeld in artikel 20, § 1, tweede lid, beveelt ze de overtreder om er een andere bestemming aan te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om de woning of het goed te slopen, tenzij de sloop ervan verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Dit gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de woning zich bevindt.

De rechter bepaalt daarvoor een termijn die maximaal 2 jaar bedraagt en kan eveneens een dwangsom opleggen.

14. De gewestelijk wooninspecteur vorderde op 3 oktober 2011 als herstel ofwel de woning een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, ofwel het pand te slopen, tenzij dit verboden is.

De principiële herstelmaatregel is het uitvoeren van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden (dit is het herstel van alle gebreken), waardoor het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten. Na het doorgevoerde herstel moet(en) de woonentiteit(en) voldoen aan de minimale kwaliteitsvereisten en mogen geen gebreken meer overblijven. Het bekomen van een conformiteitsattest of de opheffing van het besluit ongeschiktheid/onbewoonbaarheid volstaat niet, wanneer daaruit blijkt dat er nog gebreken werden vastgesteld.

De Vlaamse Wooncode in het algemeen en de herstellvordering in het bijzonder hebben als doelstelling het verbeteren van de woningkwaliteit en het vermijden dat verkrutte panden opnieuw bewoond of verhuurd worden.

Het staat hier echter met zekerheid vast dat er een stedenbouwkundige inbreuk werd gepleegd en dat er geen stedenbouwkundige vergunning voorhanden is voor het opsplitsen van de woning. Het pand komt nu niet in aanmerking voor renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden met het oog op opsplitsing.

15. De vordering is afdoende gemotiveerd.

Het herstel zoals gevorderd is noodzakelijk.

De vordering tot herstel is rechtmatig en gegrond.

16. Ook de vordering tot opleggen van een dwangsom is gegrond.

Het bedrag van de dwangsom kan door de rechter bepaald worden, zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd werd (Benelux Gerechtshof, 2 april 1984; R.W., 1983-84, 2681 en Cass. 22 april 1993, AR. 8875 en Cass. 21 september 1993, AR 6277).

De door het bestuur gevorderde dwangsom van 125 EUR per dag moet worden opgelegd, nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de onwil van de beklaagde is gebleken om over te gaan tot het herstel.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt, gelet op de beperkte

overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte is het de beklagde die veroordeeld wordt tot herstel en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.
Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

17. Teneinde de verdere verkrotting van het gebouw tegen te gaan, moet dit vonnis uitvoerbaar verklaard worden niettegenstaande hoger beroep.

18. Ingevolge art. 4 V.T.Sv. dient de rechtbank de burgerlijke belangen voor het overige ambtshalve aan te houden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 35, 36, 37, 38, 40 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 4 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 § 1, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 25, 38, 40, 41, 42, 43, 43bis, 65, 100, van het Strafwetboek;
alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
art. 1, 8, 14§1 wet van 29 juni 1964;
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28-29 Wet 1 augustus 1985

DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak.

STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt de beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, A2, B1, B2 en C SAMEN tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN** en tot een **GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO (= 500,00 EUR).**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op **2.750,00 EUR.**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **EÉN MAAND EN 15 DAGEN.**

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de

beklaagde, wat betreft de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen, aldus gebracht op HONDERD VIJFTIG EURO, te betalen bij wijze van bijdrage tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de beklaagde, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van TWEEËNDERTIG EURO ZEVENENTWINTIG CENT (€ 32,27) (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131ter (B.S. 27 januari 2012)).

Beveelt overeenkomstig artikel 42§3, 43 en 43bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van 5.000,00 EUR, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 114,60 EUR.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 114,60 EUR.

BURGERRECHTELIJK

Wat betreft de herstellvordering

Verklaart de eis van de tussenkommende partij, de VLAAMSE WOONINSPECTEUR, toelaatbaar en gegrond.

Veroordeelt _____ om de woning gelegen te _____ een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, ofwel het pand te slopen, tenzij dit verboden is, en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak van dit vonnis.

Zegt voor recht dat de veroordeelde de VLAAMSE WOONINSPECTEUR onmiddellijk bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengt wanneer het herstel vrijwillig werd uitgevoerd.

Veroordeelt tot betaling van een dwangsom van 125,00 EUR per dag vertraging in de uitvoering van het herstel.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

Machtigt de VLAAMSE WOONINSPECTEUR, indien de veroordeelde in gebreke blijft om de bevolen werken binnen de gestelde termijn zelf uit te voeren, om ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien.

Verplicht de veroordeelde in geval van ambtshalve uitvoering om alle uitvoeringskosten te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de VLAAMSE WOONINSPECTEUR

Zegt dat dit vonnis, wat betreft de herstellvordering, uitvoerbaar is bij voorraad, niettegenstaande hoger beroep.

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.

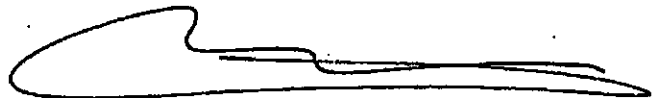
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **TWAALF JUNI TWEEDEUZEND EN TWAALF.**

Aanwezig :

- de heer J. Van den Berghe, ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter
- mevrouw I. De Tandt, substituut-procureur des Konings
- mevrouw N. Nollet, griffier.

Nadia Nollet

Jan Van den Berghe